

ELISE KOVA

ČARODĚJKA
Královna ledu

FRAGMENT

Čarodějka Královna ledu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elise Kova

Čarodějka - Královna ledu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČARODĚJKA

Královna ledu

ELISE KOVA

FRAGMENT

Originally published in the English language under the title *A Queen of Ice*
Copyright © 2024 by Elise Kova. All rights reserved.
Cover Illustration © 2024 by Elise Kova. Used with permission. All rights reserved.
Cover Illustration designed by Polar Engine Studio
Translation © Pavla Kubešová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7928-8
ISBN e-knihy 978-80-253-7930-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7931-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7929-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro ty, kteří se nebojí vydat tam,
kam se ostatní neodváží*

HLAVNÍ KONTINENT

JIŽNÍ
LYNDUM

VÝCHODNÍ
CYVEN

PŮLMĚSÍČNÍ KONTINENT

BARIÉROVÉ OSTROVY

ZÁPADNÍ
MHASHAN

GRAYSTON

QUI

NORIN

XIA

LAU

SILME

ORE

ANTO

PRŮSMYK

SORICIUM

JEZERO
IO

SEVERNÍ
SHALDAN

ALDA

POHEAT

DAMACIUM

KRÍŽOVATKY

YON

DOLARIAN

EFER

VARGA

BALLAST

OFOK

WARICH

RISEN

VENMIR

MERU

CARSOVIA

LUTH

FRANFURT

REPUBLIKA
QWINT

Eira je nemusela zabít. *Chtěla.*

Déšť jí bičoval obličej, zatímco loď poháněly vpřed proudy, které sama vytvořila spojením magie s mořskými vlnami. Plachty přikázala stáhnout ještě předtím, než přišla bouře, dlouho předtím, než Crow mezi blesky zahlédla carsovijskou loď.

Plavidlo, které ukradli, aby se zachránili z nepřátelských břehů poté, co pronikli do dolů v Carsovii a zničili je, byla obchodní loď. Měla dobrý trup navržený pro dlouhé plavby, ale konstrukčně byla vhodná spíš pro převážení nákladů než pro bojové účely. Bylo zapotřebí provést několik úprav, na něž Alyss využila své magické schopnosti. A díky Adelině velkorysosti získali děla, která Yonlin právě připravoval.

„Kapitánko, máme čtyři výstřely,“ oznámil Fen.

„Stačí nám jediný.“ Eira se soustředila na loď, která před nimi prchala. Její posádka si před několika minutami všimla, že ji pronásledují, a prudce zatočila. Bezpochyby hledala útočiště někde mezi útesy, které lemovaly vzdálené pobřeží. Kdyby z ní Eira odtrhla oči, riskovala by, že

ji ztratí. „Řekni Yonlinovi, že ho chci na pravoboku. Ostatní se připravte na nalodění.“

„Výborně.“ Fen se uklonil a odešel. Ani on, ani Crow nic nenamítali, když jim Adela nařídila, aby se připojili k Eiře na její lodi, což bylo v rozporu s Eiřiným očekáváním. Oba, Fen i Crow, byli hluboce oddaní pirátské královně, a Eira tedy očekávala, že udělají všechno pro to, aby mohli zůstat na *Bouřledu*. Ale ať jim Adela řekla cokoli, muselo to být dostatečně přesvědčivé, protože nastoupili na Eiřinu loď, aniž by se jedinkrát ohlédlí.

„Opravdu na ně chceš vystřelit z děla?“ zeptal se Cullen, který stál vedle ní. „Oni na nás přece nezaútočili.“

„Zatím,“ odsekla. „Čím méně jich bude, tím lépe.“ Eira po něm střelila pohledem a pak zaklonila hlavu. Tvářila se téměř znuděně, ale on její výraz pochopil jako tichou výzvu, aby se raději už na nic neptal. „Víš, co udělali Noelle.“

S ponurým výrazem ve tváři přikývl.

„Kdyby byla na našem místě, spálila by pro nás celý svět.“ Eira upřela pozornost na loď v dálce a vražedný úmysl jí zmrazil krev v žilách.

Cullen si založil paže na hrudi a ona se připravila na jeho námitky – chystala se mu říct, aby se vzdálil do podpalubí, pokud ji nemůže podpořit. Ale Cullen, který stál po jejím boku nyní, nebyl stejný muž, jehož kdysi znala. Tenhle byl promoklý až na kost a v očích měl vražedný výraz. Sálala z něj surová síla, nad rameny mu ve vzduchu tančily kapky deště. Odhrnul si vlasy, které mu přilnuly k obličejí. V noční tmě byly téměř černé a promočené skrz naskrz.

„Pokud to uděláme,“ pronesl hlasem, který byl přes vytí větru a bubnování deště sotva slyšet, „nikdo nepřežije.“

„Moje pomsta je absolutní.“

„Kapitánko, děla jsou připravená,“ zakřičel Fen.

Eira opustila příď a vrátila se na můstek. Na rozdíl od *Bouřledu*, mohutné vysoké lodi s mnoha palubami v různých výškách, byla tato loď

mnohem nižší, takže teď stála jen o pár schodů výš než ostatní na hlavní palubě.

„Na můj povel se otočíme na pravobok a vystřelíme z děla. Zásah je nejspíš ochromí a v tu chvíli se do nich pusťte,“ rozkázala.

Její posádka četla deset členů, včetně ní. Nebylo jich mnoho, ale byli to lidé, kterým nade vše důvěřovala. Lidé, kteří toužili po pomstě ze stejných důvodů jako ona.

Všichni souhlasně přikývli, podívali se jeden na druhého a přesunuli se na své pozice. Olivin zůstal stát u zábradlí, hned vedle Ducota. Lavette se nevzdalovala od Varrena. Crow se držela zpátky. Spolu s Fenem pomáhala s řízením lodi – nikdo totiž neznal lanoví lépe než oni dva. Yonlin už byl v podpalubí.

Jen Alyss se tvářila trochu nejistě. Tiše se zahleděla Eire do očí a svým pohledem jako by ji vyzývala. Eira se na ni dlouze podívala, ale pak se otočila zpátky k přídi.

Alyss... milá Alyss... Jediný morální kompas, který jim všem zůstal. Srdce, jež bylo tak něžné, a přesto silnější než srdce všech ostatních dohromady. Eira doufala, že Alyss svůj postoj nikdy nezmění. I kdyby ji musela žádat o věci, o které nikdy žádat nechtěla.

„Jsi připravený?“ zeptala se Cullena. Přibližovali se k druhé lodi s každou vteřinou, jelikož Eirina magie byla silnější než cokoli, co používali námořníci z Carsovie.

Přikývl. „Na tvůj rozkaz.“

Eira zapojila svou magii a jejich loď ještě zrychlila. Nepřítele dohonili dřív, než carsovijská posádka stačila namířit zbraně. Pouhým pohybem prstů – *neukazuj ostatním, co chystáš*, ozval se jí v mysli Adelin hlas – se působením tahu a tlaku proudů loď stočila. Byli už tak blízko, že slyšeli výkřiky z protější lodi. Tak blízko, že viděli oči rozšířené strachem.

„*Ted!*“ Na její povel se stalo několik věcí najednou.

Cullen rozpráhl ruce a sklonil dlaně k palubě. Nad protější lodí se vytvořil větrný vír, který škubal lanovím, strhával stěžně a rval prkna z paluby. Loď zůstala stát na místě a posádka byla naprosto otřesená.

Zpod jejich vlastní paluby zazněl rachot, který konkuroval hromobití na obloze. Zablesklo se a vzduch rozpálila vlna magie – až se padající kapky deště vypařily. V boku protější lodi se objevila díra.

Dřevo vytržené ze strany trupu jako by zamrzlo ve vzduchu. Alyss pohnula rukama a kousky dřeva poslechly její vůli a vytvořily most mezi oběma loděmi. Olivin se vrhl do útoku jako první a Ducot těsně za ním. Ostatní je následovali.

„Drž je na místě,“ křikla Eira na Cullena.

Když se chystala odejít, chytil ji za ruku. „Neměla bys zůstat tady?“

Eira se na něj místo odpovědi jen zamračila.

„Jsi kapitánkou téhle lodi. Co když se ti něco stane? Co bychom pak dělali my ostatní?“

Eira se podívala na protější palubu. Její přátelé neztráceli čas a pustili se do boje. Mezi blesky jiskřila magie a Olivinova světlohra zvýrazňovala zkřivené tváře plné bolesti a zuřivosti.

Měla bych být s nimi, byla její první myšlenka.

Noelle zemřela kvůli mně. Protože jsem nebyla dost silná, dost rychlá, dost odhodlaná... dost dobrá velitelka.

Ta druhá myšlenka ji přiměla zůstat. Rozkročila se a zaměřila se na proudy kolem protější lodi i kolem té jejich. V dolech jim dovolila, aby byli neorganizovaní, aby se každý rozhodoval podle sebe. A pak viděla, jaké to mělo následky. Od té doby se každý den učila, že je možné být velitelkou, jakou její přátelé potřebují a jakou si zaslouží, a zároveň jim dát prostor pro vyjádření názorů a myšlenek.

Krátce stiskla Cullenovy prsty a přikývla, aby dala najevo, že rozumí. Ve tváři se mu na okamžik objevil výraz úlevy. Na vteřinu se zdálo, že déšť zeslábl. Že chaos ustal. Nastalo takové ticho, že slyšela jeho

dech. Takové ticho, že raději zkontrolovala svou magii, aby se ujistila, že nezastavila kapky deště uprostřed pádu.

Jen na vteřinu se přestala soustředit a pak se její pozornost vrátila k boji. Jediným mrknutím přiměla námořnici potýkající se s Olivinem ztuhnout. Jakmile jí jeho meč bez námahy proklál hrud', Olivin zaletěl očima k Eíře. Nepatrně na něho kývla, on jí stejným způsobem odpověděl a vrhl se na dalšího protivníka. Eira přesunula svou pozornost na další probíhající souboj.

Led. Vítr. Světlo. Runy. Veškerá magie se spojila v symfonii smrti. Postupovali rychle – tak rychle, že přehlédli něco velmi důležitého. Když Eira zaregistrovala náhlé vzplanutí magie typické pro bleskové korálky, bylo příliš pozdě.

Carsovijští námořníci stačili odpovědět vlastní palbou a Eířina loď se naklonila. Eira se vrhla k zábradlí a pevně se ho chytila. Ve stejnou chvíli se na opačné straně lodi zvedl silný vítr, aby zabránil jejímu převrácení.

Eira vložila do lodi svou magii. Z ruky jí vyšlehl mráz a rozšířil se po zábradlí a palubách. Přetekl přes bok lodi a zakryl díru, kterou výbuch bleskových korálků způsobil v trupu. Cítila každý zubatý okraj zničeného dřeva. Každou díru, kudy pronikala voda.

To stačí, pomyslela si a vytlačila moře, které se vlilo do její lodi. Námraza pokryla celé plavidlo od přídě po zád' a loď se konečně vyrovnala.

Eira se napřímila a ohlédla se zpět na nepřátelskou palubu. Pohledem se setkala s námořnicí – ženou, k níž neměla žádný vztah ani pouto. Ženou, o níž si byla jistá, že ji nikdy předtím neviděla a už ji nikdy ani neuvidí. Ženina tvář se zachmuřila chladným poznáním, které nemělo nic společného s mrazivým větrem.

„Adela.“

Eira se ušklíbla, pak prostřednictvím své magie uchopila srdce té ženy a stiskla ho, až přestalo bít.

Druhá loď se potápěla. Bitvu vyhráli ještě předtím, než se posádka rozhodla vrátit a ustoupit z paluby, kterou zakrátko pohltí vlny. Jakmile byl zpátky poslední z nich – Olivin –, Eira přesunula svou pozornost jinam.

„Odstrč nás,“ požádala Cullena, zatímco svou magií obklopila druhou loď.

Vítr, který držel jejich nepřítele na místě, změnil směr a zatlačil na led, jímž Eira zalepila díru v jejich trupu. Začali se vzdalovat. Ve stejnou chvíli Eira vytvořila v temných vlnách vír, který vtáhl nepřátelské plavidlo pod hladinu.

S praskáním dřeva a vrzáním lanoví rozzvýkaly bouřlivé proudy celé plavidlo. Eira přimhouřila oči.

Dolů, dolů a ještě hlouběji. Všechny je odsoudila k zapomnění, z něhož nebylo úniku. O tom, co se zde přihodilo, mohly vypovídat jen trosky a omrzlé mrtvoly na hladině.

Jakmile byla Eira se svým dílem zkázy spokojená, přesunula veškerou magii zpátky na svou loď, již voda zatím odnášela dál. Potom sestoupila na hlavní palubu, kde dosud všichni lapali po dechu. Dokonce i Yonlin vylezl z podpalubí.

„Jak jsme na tom s děly?“ zeptala se ho.

„Jedno jsme ztratili,“ oznámil Yonlin vážně.

Eira se snažila vyhnout pohledu na Cullena. Doufala, že bude mít dost slušnosti, aby neprojevil škodolibé zadostiučinění. Rozhodně mu k tomu nechtěla dát příležitost.

„Ještě že nám stačil jen jeden výstřel. Odted' se budeme soustředit na náš hlavní cíl,“ prohlásila. Cullen měl pravdu. Pronásledovat tu malou loď nestálo za to. Ale bylo těžké myslet jasně.

„Crow, můžeš nás navést zpět na kurz?“

„Uprostřed bouře?“ Crow musela překřičet vítr a déšť. „Jsem dobrá, kapitánko, ale ne *tak* dobrá.“

„Myslím, že já to dokážu,“ nabídl se Cullen. Eira se k němu otočila a povytáhla obočí. „Jsme dost blízko pevniny, takže vycítím, jak vítr fouká od pláží a skal, což můžu využít k navigaci,“ vysvětlil.

„Udělej to.“ Pokud byli dost blízko pevniny, aby to vycítil, znamenalo to zároveň, že byli dost blízko, aby je mohla objevit jiná hlídka. Část trupu byla stále otevřená a jedinou překážku bránící oceánu vniknout dovnitř představoval její led. I když by Eira nejraději potopila celou Carsovii, věděla, kdy je lepší takticky ustoupit. Pokud by však někdo udělal tu chybu a zkřížil jim cestu...

Cullen přikývl a zamířil ke kormidlu, aby převzal velení. Jeho vítr zavířil kolem lodi a vedl ji stejně jako Eiriny proudy. Eira uvolnila svou magii a nechala vše v Cullenových rukách. Jeho schopnosti už znala tak dobře, že to pro ni bylo naprosto snadné. Cítila, co se chystá udělat, dřív, než to udělal.

„Kapitánko,“ oslovila ji Crow a přistoupila blíž, aby nemusela křičet. Eira se k ní otočila. „Přežití první bitvy znamená, že bychom měli naši loď pojmenovat.“

Dosud totiž jejich loď žádné jméno neměla. Zdálo se to... zbytečné. Tahle kocábka měla sloužit pouze k přepravě z jednoho místa na druhé – být prostředkem k dosažení cíle. Eira neměla v úmyslu oblíbit si ji natolik, aby jí dala jméno. Ale teď, když se ta otázka naskytla, se za tuhle bárku cítila zodpovědná víc než kdy jindy. Stejně zodpovědná, jako se cítila za svou posádku. Tahle spleť dřeva a ledu byla tím jediným, co jim zajišťovalo bezpečí.

„*Ledová zhouba*,“ vyhrkla bez přemýšlení. Právě tohle jméno ji napadlo jako první a zdálo se jí správné.

„Tak tedy *Ledová zhouba*,“ zopakovala Crow.

„Všichni kromě Cullena běžte do podpalubí,“ nařídila Eira. Podle toho, jak jemně to vyslovila, bylo všem jasné, že její příkaz je spíš návrh. „Odpočiňte si. S Cullenem nás dostaneme z bouře.“ Zatímco mluvila, její magie hledala okraj deště.

Varren a Lavette neztráceli čas. Stejně tak Crow a Fen. Ale Olivin a Alyss zůstali na opačné straně paluby. Za Crow původně nebyli vidět.

Olivin dřepěl vedle Alyss. Slabá záře magie, která vystupovala z jeho dlaně, osvětlovala Alyssinu tvář. Yonlin stál naproti nim a říkal něco, co Eira přes déšť neslyšela.

Přišla k nim. „Je všechno v pořádku?“

„Ona –,“ spustil Yonlin.

„V bitvě utrpěla drobný škrábanec.“ Eira zřetelně viděla Alyssin statečný úsměv a zabolelo ji to. „Nic, co by Olivin nedokázal spravit.“

„Víš jistě, že jsi v pořádku?“ zeptala se Eira přítelkyně, které mezitím Yonlin pomáhal na nohy.

„Absolutně.“ Právě když to řekla, v dálce proťal oblohu blesk následovaný hromovým duněním, což Alyss přimělo nadskočit leknutím.

„Dobře, odpočiň si.“ Eira věděla, že nemá smysl dál to rozebírat. Pokud k tomu její přítelkyně neměla co dodat, pak to nechají, jak to je.

Yonlin pomohl Alyss pryč, ačkoli už neměla žádná viditelná zranění.

Olivin se zdržel. Eira se mu podívala do očí.

„Jak zlé to bylo?“ Věděla, že on k ní bude upřímný.

„Byla víc otřesená než zraněná. Kousek dřeva, který její magie nestihla zachytit, jí odřízl špičku ucha. Nic vážného. Ale kdyby stála o krok vedle...“ Olivin tu větu nemusel dokončit.

Eira si všimla úzkého kusu dřeva na palubě, který připomínal spíše kolík než část lodi. Kopla ho do moře. „Kdyby to představovalo skutečnou hrozbu, její magie by ji zachránila.“

„Euro...“ Olivin se pohnul a přistoupil o půl kroku blíž. Ustaranost, která mu už celé týdny seděla v očích, nezmizela. Teď stačila k tomu, aby překročil hranici, již si hlídal, a konečně něco řekl. „Alyss má velkou moc, ale ani ti nejsilnější čarodějové nejsou nesmrtelní.“

„To vím.“ Nevěděla jistě, jestli záměrně odkazoval na Noelle, nebo ne. Tak či onak, už jen to pomyšlení ji zabolelo.

Olivin se lehce dotkl jejího předloktí a sjel po něm prsty dolů, jako by ji chtěl vzít za ruku. Eira se v reakci na to zachvěla. Chtěla se ho dotknout. Ale nemohla... V tu chvíli v sobě neměla dostatek tepla, které by mu mohla nabídnout. Vzpomínka na Noelle v ní nezanechala nic než hněv a chlad. A tak Olivin od svého úmyslu raději upustil.

„Vím, že bys byla... Kdyby se něco stalo...“ Povzdechl si nad svou neschopností formulovat tu myšlenku do slov. „Vím, že ti na nás všech záleží a že se snažíš ze všech sil. Ale možná bys neměla pronásledovat nepřátele, kteří nás ani neviděli?“

Semkla rty. Vzhledem k aktuálnímu stavu lodi nemohla nic namítat. S povzdechem to vzdala.

„Dobře. Teď zamíříme rovnou do Qwintu. Pokud na nás někdo nezaútočí jako první.“

Přikývl a obešel ji. Když procházel kolem, otřel se hřbetem ruky o její. Její prsty se zachvěly. Jeho čekaly. Na vteřinu se dotkly. Nepropletly se. Ale nedalo se říct, že to nebylo vůbec nic.

Všichni uvnitř sebe cítili prázdnotu. Brala na sebe tvar ženy, která tam s nimi měla být. Noellin duch byl společností, a zároveň prázdnotou.

Když se Eira otočila, zjistila, že na palubě zůstal ještě někdo jiný. Místo toho, aby se Ducot vydal dolů, s rukou na zábradlí zabloudil na příď.

Na palubě teď tedy byli jen tři. Cullen u kormidla, Ducot na přídi a ona uprostřed. Eira se podívala z jednoho muže na druhého. Cullen zachytil její pohled a přikývl, jako by věděl, o čem přemýšlí. Samozřejmě, že to věděl. V mnoha ohledech znal její srdce lépe než ona sama, i když si to nechtěla vždy přiznat.

Vrátila se na příď a zastavila se vedle Ducota, který nevidomýma očima přehlížel moře. Vítr mu hnal déšť do tváří a tvořil potůčky, které vypadaly téměř jako slzy. Téměř.

Ale on už vyplakal celý oceán. Všichni plakali tolik, že v ozvěnách jejich vzlyků a pláče už nic nezbylo. V nitru každého z nich zela prázdnota

hluboká jako moře, které se pod nimi vlnilo, temná jako jáma, ve které byla Eira kdysi vězněna.

„Děkuju ti,“ řekl nakonec.

„Nemáš mi zač děkovat.“ Eira sevřela zábradlí tak pevně, až jí zbělely klouby na rukou a kolem nich zaskřípal led. „Kdybych měla prostředky a čas, plavila bych se podél jejich pobřeží po zbytek života a ukázala jim, co znamená strach.“

„Možná až porazíme Ulvartha.“

„Možná,“ zopakovala.

Budoucnost byla jako nepopsaný list. Stejně neznámá jako to, co leželo za horizontem na okraji bouře. Ale Eira k ní mířila, tak či onak. Nejprve měla v plánu vydat se do Qwintu. Vysadit Lavette a Varrena a zajistit si zásoby a spojence. Poté se chystala vrátit do zátoky u Meru a připojit se k Adele, která se proplétala mezi Roztříštěnými ostrovy a způsobovala zmar v řadách lodí Pilířů.

A nakonec hodlala zamířit do Risenu a postavit se čelem chaosu, který způsobil Ulvarth, a nadobro s ním skoncovat.

A potom... kdo ví? Eira moc dobře věděla, že to nemusí přežít všichni, dokonce ani ona ne. Proto se soustředila na přítomnost. Na jednu bitvu po druhé. Na jednoho nepřítele. Na jedno svítání.

O bzor je lákal od chvíle, kdy vyšlo slunce. Dva dlouhé dny a dvě dlouhé noci sledovali, jak se přibližuje, ale až dnes rozeznali detaily na vzdáleném poloostrově. Nad mořem se usadila ranní mlha, v níž kroužili a křičeli racci, což navozovalo iluzi, že městská republika Qwint vyníká z nebe, nikoli z moře.

Eira přecházela po palubě, a zatímco upírala zrak na vzdálené pobřeží, sláný vánek v ní vzbuzoval podivnou směsici emocí. Na jedné straně cítila úlevu, že se jim čtyři týdny poté, co se rozloučili s Adelou a *Bouřledem*, podařilo dostat do relativního bezpečí navzdory přestřelkám a těsným střetům s carsovijským námořnictvem. Na druhé straně tu však byly všechny nezodpovězené otázky, které nyní jako rozbourené vlny číhaly v mlze. Podaří se jim v Qwintu získat pomoc? Jak je místní přijmou?

Když se dívala na vzdálené panorama města, uvědomila si, že si ho představovala jako pobřežní město, v němž vyrostla: Oparium. Neměla tušení, co od Qwintu očekávat, a proto vyplnila mezery tím, co znala nejlépe. Nejspíš to bylo steskem po jejím bývalém domově. Oparium sice

nikdy nebylo místem, jaké si vysnila, přesto bylo jejím domovem a jako takové se jí silně vrylo do mysli. A její srdce po něm teď toužilo. Byla to ovšem touha, která zůstane navždy nenaplněná, protože otázka, co pro ni znamená „domov“ – kde je její konečný přístav –, zatím zůstávala nezodpovězená.

Část jejího předpokladu, že se Qwint bude spíše podobat malebnému přístavu Oparium než například Norinu, možná vycházela z vědomí, že se jedná o relativně mladou zemi. O místo, které sotva zahájilo svou existenci. Rozhodně nečekala prosperující metropoli, již nyní spatřila.

K nebi se tyčily mohutné věže, mezi nimiž se vinuly tenké proužky kouře, tančící s prapory vlajícími ve větru. To vše indikovalo rušný život. Každý kus země pokrývaly buď vysoké stavby, nebo zářivě zelené zahrady obklopené zdmi s širokými kamennými balustrádami. Okna zachycovala sluneční světlo a zářila jako denní hvězdy. Před dorážejícími vlnami a nepřátelskými silami město chránily obrovské vlnolamy, které obklopovaly celý poloostrov mozaikou kamene tvořícího pevnost. Pokud Eira mohla soudit, byl tam jen jeden vchod a východ – průplav ve zdi ohraničený dvěma strážními věžemi, jež byly vybaveny děly a střilnami pro lučištníky.

Vypadalo to úchvatně a majestátně. Eira nikdy nic takového neviděla.

„Domov,“ zašeptala Lavette. Přes vítr, který začal rozfoukávat mlhu, a křik racků ji bylo sotva slyšet. Varren stál vedle ní na přídi. Tvář mu zkřivila obrovská úleva. Vypadal, že se rozpláče. Zнала jeho příběh a vzhledem k tomu, čím vším si prošel, by se tomu vůbec nedivila.

Zamířila blíž a odkašlala si, aby upoutala jejich pozornost. „Měla bych před přiražením ke břehu něco vědět?“

„Jakmile bude zřejmé, že máme v úmyslu vplout do města, pošlou strážní loď,“ vysvětlila Lavette klidně a metodicky. Podrobný popis procesů v jejím domově jí zřejmě přinášel značné uklidnění. „Bude to malá loď, ale s nejlepšími vojáky, kteří jsou momentálně ve službě. Nalodí se a navedou nás do přístavu.“

Při představě, že by měla předat velení nad svou lodí, se Eira naježila. Ale kousla se do jazyka a nechala si své pochybnosti pro sebe.

„Nasměruj nás do části přístavu pro návštěvníky a loď tam přivážou, protože jsme poměrně malí. Voda za přístavní zdí je dost hluboká i pro velké lodě, ale může tam být plno...“, pokračovala Lavette a podrobně popsala, jak vojáci všechny eskortují do kanceláře vrchního soudce k výslechu. Ujistila ovšem Eiru, že se není čeho bát. „Jen ještě jedna věc... Bylo by možné odstranit ten led z boku lodi?“

„Ne, pokud nechceš, abychom se potopili.“ Alyss se pokusila díru v boku trupu opravit, ale i když byla neuvěřitelně talentovaná, zázraky dělat neuměla. Nevládala vyčarovat dřevo a hlinu z ničeho, a vzhledem k tomu, že místo potyčky opustili příliš rychle, nestihla ani posbírat kusy dřeva rozmetané po hladině. A na jejich lodi nebylo na pořádnou opravu dost materiálu.

Ale tím, že Adela několikrát předala Eiře kontrolu nad *Bouřledem*, ji naštěstí právě na tento typ situace připravila.

„Potopit se by nebylo ideální.“ Lavette zamyšleně mlaskla.

„To bych řekla.“

„Můžeš aspoň udělat něco, aby ten led nebyl tak nápadný? Mám obavy, že by si nás lidé mohli spojit s Adelou...“

„Udělám, co budu moci.“ Eira přesunula tok své síly a na chvíli se soustředila na loď. Díky mrazu, který od sebe vyslala, získala jasnější představu o poškození a o tom, kde je třeba led umístit a jak jej upravit.

„A být sebou, schovala bych tu dýku.“ Lavette sklouzla očima k Eiřinu stehnu, kde měla připevněnou dýku, kterou jí Ulvarth tak laskavě daroval poté, co zabila Ferra. „Nechci, aby byli ještě nervóznější, než už beztak jsou.“

„Dobře.“ Představa, že by se měla rozloučit s něčím, co představovalo tak nedílnou součást jejích plánů, Eiře ovšem nebyla příjemná. Tou dýkou chtěla zabít Ulvartha – jednou provždy.

„A ještě něco,“ ozvala se Lavette, když se Eiřin led vrátil a popruhy pouzdra na jejím stehně rozepnuly. „Až tam budeme... dovol mi ujmout se velení. Víím, že je to tvoje loď, ale —“

„Tohle je tvůj domov,“ přikývla Eira. „Znáš jeho zvyky a obyvatele.“

„A je zde velmi respektovaná,“ doplnil Varren s nádechem obdivu v hlase i očích. Eira si začala klást otázku, zda Lavette o jeho náklonnosti k ní skutečně neví, anebo svou nevědomost jen předstírá. Ostatní to vnímali zcela jasně. Ale pokud Varren nic neříkal, ona se do toho rozhodně nehodlala plést.

„To jistě je,“ souhlasila. Pokud byly příběhy, které jí Varren o Lavette vyprávěl, reálné, pak měl určitě pravdu.

Lavettin výraz při té pochvale ztvrdl. Zahleděla se na město a upřeně se zadívala na něco, co Eira nemohla vidět. Tohle rozhodně nebyl návrat domů, jaký si představovali na začátku turnaje... ale aspoň se vrátili, což bylo mnohem víc, než se podařilo mnohým soutěžícím a divákům.

„Tam.“ Lavette zvedla prst a ukázala na malou loď, vyplouvající z vnitřního přístavu Qwintu. „To je loď, která nás přijela přivítat.“

„Dám vědět ostatním. Mezitím si sbalte věci.“ Eira odešla a vrátila se na hlavní palubu, kde se shromáždil zbytek posádky. Stručně je informovala o všem, co jí Lavette řekla.

„Takže jim nemáme prozradit, že jsme tady jménem Její Ledové Výsosti?“ Crow si překřížila paže na hrudi.

„Chovejte se ke Qwintu stejně, jako jste se chovali k Meru.“ Eira si vzpomněla na Adelinu radu, aby se nevměšovali do politiky, a doufala, že tím vše vyjasnila. „Teď není čas na pirátství. Jsme tu hosty.“

„Nemůžu říct, že bychom my piráti byli často někde hosty.“ Fen si dal ruce za hlavu. „Je to už nějaká doba, co jsem strávil pár dní na pevné zemi, a ještě delší doba, kdy jsem byl naposledy něčím, co by se dalo vzdáleně nazvat hostem. Myslím, že si to užiju.“

„Pokud to ‚užívání si‘ nebude mít nic společného s krádežemi, vraždami nebo jinými nechutnými činy, pak do toho.“ Eira je přeletěla pohledem. „Uvidíme, jak se věci vyvinou, ale nečekám, že tady zůstaneme déle než den nebo dva. Jen tak dlouho na to, abychom opravili loď, doplnili zásoby a zjistili, jakou pomoc můžeme od Qwintu získat.“

V rámci příprav na zakotvení rozdělila Eira část peněz, které jim Ade-la velkoryse dala na cestu. *Nejsem charita, očekávám, že si je zasloužíte*, pronesla pevným tónem, ale s nádechem humoru. *Neplývejte jimi. Víc ode mě nedostanete*. Eira ji ujistila, že jsou více než schopní hradit si své výdaje sami.

Poté, co členové posádky obdrželi svůj peněžní příděl, rychle schovali své cennosti a všechno, co by mohl někdo považovat za pirátské propriety. Pak si sbalili pár věcí na výlet do města. Lavette sice Eiru ujistila, že jejich loď bude v přístavu v bezpečí, ale nezapomněla se ani zmínit, že ji vojáci nejspíš důkladně prohledají. Co kdyby měl některý z nich ne- nechavé prsty?

Eira svěřila svou dýku Crow a přikázala jí, aby ji po dobu, co budou v Qwintu, chránila vlastním životem. Potom se pustila do třídění svých věcí. Když si balila tlumok, v šeru ji zaujal rudý záblesk. Ztuhla.

Na hromádce oblečení – na těch pár cenných kouscích, které ještě měla –, ležel nenápadný váček z měkké kůže. Nebyl zavázaný a jeho obsah nepatrně vykukoval ven. Eira přejela prsty po jizvách času, viditelných na odřené kůži. Svou magii držela pevně na uzdě. Ničila ji představu, že by zachytila šepot tisíců příběhů, které musely být ve špercích uvnitř váčku obsaženy.

Každý kousek, vyrobený ve stylu, jenž na Solarisu vyšel z módy už před lety, byl spletitější než ten předchozí. V paprscích soumraku, které pronikaly skrz prkna paluby, se třpytily prsteny, přívěsky a náramky dechberoucí krásy. V jejich leštěných ploškách se odrážela Eiřina tvář. Na jejich okrajích ulpěla patina.

Eira pevně chytila svou tašku, jako by jí srdce sevřela neviditelná pěst, a roztřeseně se nadechla.

Otočila se a zamířila k Ducotovi. Cítila, jak se po ní ostatní ohlížejí, nepochybně zvědaví, co způsobilo změnu v jejím chování. I když věděla, že ji Ducot vnímá, odvážila se mu položit ruku na rameno. Ztuhl, a to jí připomnělo, jak málo kontaktu – fyzického i verbálního – mezi nimi od Noelliny smrti proběhlo. Vinil ji za to. Ona se za to vinila. Neměli si téměř co říct.

Promluvila jako první. „Měl bys to mít.“

Ducot natáhl ruku a Eira mu do ní vložila váček.

„Chtěla by to tak.“

Když si uvědomil, co mu Eira podává, pevně semkl rty. Vzal váček a otevřel ho. Pomalu prozkoumal jeho obsah a nakonec vybral malý zlatý pečetní prsten se třemi rubíny.

Beze slova vložil váček do svého tlumoku a prsten si nasadil na levý malíček, i když byl vyroben pro mnohem menší ruku. „Děkuju. Zbytek vrátím její rodině. To by chtěla... a oni si to zaslouží vědět.“

Eira cítila stejnou povinnost informovat Noellinu rodinu jako on. Dlužila jim to. Musela přijmout odpovědnost za to, co způsobila její rozhodnutí, a postavit se před jejich soud. Nevěděla ale, jestli o tohle její gesto Ducot stojí.

„Pokud ti můžu nějak pomoci v jejich hledání, ráda to udělám,“ rozhodla se nakonec říct.

Přikývl, Eira odešla a nechala to tak. V jejím srdci zela bolestivá prázdnota na místě, jež kdysi vyplňovala Noelle, a která byla tím větší, čím větší vzdálenost Eira cítila vůči Ducotovi. Udělala by cokoli, kdyby se mohli vrátit do bodu, kde byli kdysi. Ale najít cestu zpět, důvěru, otevřenost... To by žádala příliš.

Vrátila se na hlavní palubu a převzala službu od Crow a Fena, aby si i oni mohli sbalit věci a připravit se.

Malý člun už byl téměř u nich a oni sami se nacházeli tak blízko města, že Eira viděla muže a ženy shromážděné na cimbuří, z něhož měli výhled na moře. Veškerou pozornost upínali právě na ně.

„Lavette,“ zavolala do podpalubí, „už jsou skoro tady.“

„Za moment jsem hotová!“ Odpověď doprovodilo těžké zuchnutí tlumoku dopadajícího na podlahu.

Eira obrátila svou pozornost zpět ke člunu. Ale sotva to udělala, uslyšela za sebou kroky. Podle jejich zvuku poznala, kdo to je.

„Jsi nervózní?“ zeptal se Olivin, když přišel k ní.

„Ani ne.“ Eira pokrčila rameny. „Měla bych být?“

„Je to nové místo... ale vzhledem k tomu, co všechno už jsi zažila, tě zřejmě znervózní jen máloco.“

„To samé by se dalo říct o tobě.“ Podívala se na něho.

„Stejně jako ty, ani já nejsem nervózní. Jen se nemůžu dočkat.“

„Čeho?“

„Pokračování.“ Olivinův tón byl těžko čitelný. „Tohle je jejich návrat domů. Ale já jsem připravený na svůj vlastní – připravený jednou provždy zničit Pilíře a pomstít svou rodinu. Dokud to neuděláme, nemáme žádnou budoucnost.“ Eira ten pocit znala až příliš dobře. „Čím dříve uděláme, co musíme, a půjdeme dál, tím lépe.“

Olivin nepatřil k těm, kdo měli k Noelle nejblíží, ale utrpení v dolech zřejmě zapůsobilo i na něj. Možná si uvědomil, jak daleko sahá vliv Pilířů. Jak manipulují silnými spojenci ze všech koutů světa. Nebo mu došlo, jak křehcí oni všichni jsou – sice to byla Noelle, která se ocitla na špatné straně výbuchu, ale mohl to být kdokoli z nich, včetně jeho mladšího bratra Yonlina. Pokud by Eira měla být upřímná, musela by přiznat, že ani předchozí potyčka na moři moc nepomohla.

„Neplánuju se zdržet,“ ujistila ho.

„Trocha zdržení by nemusela být tak špatná.“

„Opravdu?“

„Možná...“ Pohledem sklouzl k jejím ústům. Eira se na něho vědoucně usmála a on jí úsměv oplatil. „Možná, že až budeme na pevnině, najdeme si nějaký čas pro sebe.“

„Možná,“ souhlasila Eira. Otevřela ústa, připravená navrhnout několik možností, co by mohli dělat. Ale přerušila ji náhlá exploze magie, menší výbuch, jenž otrásl bokem lodi. Byl to varovný výstřel.

Trhla sebou směrem k místu, odkud výbuch přišel. Malá loďka, která se k nim blížila, se dostala do jejich těsné blízkosti. Eira je cítila, ale nečekala, že připlují s takovou razancí. Její chyba. Jeden muž natáhl ruku, na které měl nasazené runové náramky. Další už svými náramky točil a připravoval se k útoku.

Eira zatřásla zuby, rozkročila se a chystala se k protiútoku, když rytíř zakřičel: „Ještě krok, pirátská královno, a potopíme vaši loď na místě.“

Nevím, jestli mám vaše přesvědčení, že jsem dost silná, a tudíž bych „mohla být Adela, považovat za lichotivé, anebo se mám urazit místo ní, protože si myslíte, že kdybych jí byla, dokázali byste mě porazit.“ Eira naklonila hlavu a shlédla na ně, doslova i metaforicky.

„Tentokrát vás žádné lži nezachrání, pirátská královno.“ Vojáci se zasklebili a razantně uzamkli runy na svých náramcích. Očividně byli připravení použít neznámou magii.

Tentokrát? poznamenala si Eira v duchu s nádechem pobavení. Čeho se Adela v Qwintu dopustila?

„Nejsem váš nepřítel. Mýlíte se v identifikaci.“ Napjatou atmosféru prořízla klidná chladnokrevnost jejích slov. Skoro viděla, jak se muži snaží tuto informaci zpracovat. Ale pak jen natáhli ruce ještě víc. „Podřídím se pokojně. Dnes není třeba potopit žádnou loď ani prolévat ničí krev.“

Rytíři se ani nehnuli. Jejich nedůvěra byla pochopitelná. Pokud ji opravdu považovali za Adelu, neměli důvod věřit, že se jim v klidu podrobí.

„Přesně to by řekla Adela.“ Jeden z mužů se pohnul a Eirina magie se vzedmula.

Najednou všechny přehlušil Lavettin hlas. „*Dost!*“ vykřikla a vyběhla z podpalubí.

Trvalo ti to celkem dlouho. Eira měla co dělat, aby to neřekla nahlas.

„Je se mnou.“ Lavette zvedla proužek zelené látky. Vypadalo to jako něco, co nosili soutěžící Qwintu na turnaji. Právě to nejspíš hledala.

Jeden z vojáků se uvolnil. „Lavette D’astre, dcera Qwintu.“

Její pověst ji předcházela a díky tomu jim všem zachránila život.

„Tato žena mluví pravdu. Není to pirátská královna Adela,“ oznámila Lavette pevně.

„Ale ta loď...“

„Je to vodomějka z kontinentu Solaris a spolubojovnice v Turnaji pěti království. Před několika dny nás napadla carsovijská průzkumná loď. Na moři jsme neměli žádné prostředky k opravě naší lodi, a tak jsme improvizovali s dovednostmi, které jsme měli k dispozici. Nebýt jejich schopností, všichni bychom se utopili.“ Lavettino vysvětlení bylo vyrovnané. Nebylo ukvapené ani zoufalé. Nepokulhávalo. Chovala se s větší autoritou, než jakou u ní Eira dosud zažila. Byla naprosto ve svém živlu. „Tato žena se snažila dostat nás domů.“

Lavette ukázala na východ z podpalubí, v němž se objevil Varren. Muži poznali i jeho. Protože si však hned nevzpomněli na jeho jméno, Eira měla podezření, že ho znají jen díky rozloučení, které Qwint uspořádal svým šampionům.

„Já... My...“ Velitel vypadal bezradně. Očima těkal mezi Eirou a Lavette. „Dostali jsme výslovný rozkaz vaši loď potopit.“

„Protože se vaši nadřízení domnívali, že je na ní Adela,“ namítla Lavette. „Doprovodíte nás do města a my promluvíme s Radou ministrů a celé toto nedorozumění vyjasníme.“

Voják se zamračil a pochybovačně pohlédl na Eiru.

Eira si dramaticky povzdechla. „Dobře, pokud vám to vyhovuje, vezměte mě v okovech.“

„Cože?“ sykl Olivin po jejím boku.

„Předpokládám, že nějaké máte?“ povytáhla obočí. A skutečně, rytíři se ohlédli do své lodi. „Dobře. Vezměte mě v nich k vašim ministrům.“

„Víš to jistě?“ zašeptal Olivin.

„Nikdy jsem neřekla, že mají spoutat i ostatní,“ řekla s pousmáním.

„Ale mně se nelíbí ani představa, že bys byla v okovech ty,“ zabručel Olivin pod vousy.

Eira ignorovala jeho obranný tón a dál mluvila k rytířům. „Ale nejprve nás musíte nechat zakotvit a dovolit mé přítelkyni opravit loď. Kdybyste přerušili moje spojení s mou čarodějnou drahou teď, naše loď se potopí.“

„Chcete, abychom vás pustili do naší zátoky, když vládnete takovou silou?“ Rytíře ta myšlenka vyděsila.

„Moje slovo jistě něco znamená,“ vložila se do toho znovu Lavette. „Nepředstavuje pro vás žádné riziko a její nabídka je víc než férová.“

„Klidně se nalod'te na naši loď a držte mi nůž u krku.“ Eira pokrčila rameny. „Vzhledem k tomu a ke všem dělům, která máte umístěná na přístavní zdi, byste se měli cítit v bezpečí.“

Následovala krátká diskuze. Poté rytíř, se kterým jednali, neochotně zvolal: „Dobře.“

„Fene, prosím, spust' žebřík pro naše nové přátele.“

Piráť se na ni koutkem oka pochybovačně podíval, ale poslechl, když vojáci přiblížili loď natolik, aby se velitel mohl i s okovy přes rameno nalodit k nim. Než přistoupil k Eíře, zastavil se u Lavette.

„Opravdu se nám ulevilo, že vás vidíme.“ Jeho slova zněla upřímně. „Po zprávách o –“

„Brzy bude čas na setkání.“ Lavette ho lehce vzala za loket. „Nejprve chci vstoupit do města svých předků a ujistit se, že jsou mí přátelé v bezpečí.“

„Ano.“ Voják přikývl a přesunul se k Eiře. Zjevně stále nevěřil, že to není Adela. Eira věděla, že její vzhled jí nijak nepomáhá, protože očima několikrát přešel po jejím obličeji.

„Neublížím vám,“ nabídla mu povzbuzující úsměv. Ale to ho ještě víc vyděsilo a znervóznilo. Jako by se ve vzduchu kolem ní vznášel závan vraždění a pirátství stejně jako její mráz a ten voják to cítil.

Naježil se. Její otřepaná fráze ho urazila. „Pokračujte.“

Udělala, jak jí přikázal, a obě lodě vypluly vpřed směrem k zářícímu městu.

Přístav ukrytý za hradbami Qwintu byl přeplněný. Na jeho hladině se pohupovaly lodě všech tvarů a velikostí. Pomalu se proplétali mezi nimi a mířili k odlehlé části doku, vyhrazené pro úřední záležitosti, přesně jak řekla Lavette.

Zatímco Alyss dostala povolení použít některé zásoby v docích, aby opravila bok lodi, Eira zůstala stát jako socha. Loď nebyla v žádném případě způsobilá k další plavbě, ale po tom, co z ní stáhla svou magii, naštěstí zůstala na hladině. Následně Eira eskortujícím vojákům nabídla svá zápěstí.

V okamžiku, kdy jí kolem nich zaklapla pouta, rytířovy runy vzplály a její čarodějná dráha umlkla. Běžný bzukot energie utichl. Všechno, od moře až po vlhkost ve vzduchu, bylo... normální. Nudné.

Rytíři neztráceli čas a odvedli ji z lodi na molo, kde ji obklopili ostatní vojáci. Ohlédla se přes rameno. Její přátelé se pohybovali volně, bez pout. *Dobře*, to znamenalo, že jí vojáci uvěřili. Posádce skutečné Adely by takovou volnost určitě nedopřáli.

Znamenalo to také, že pokud by došlo k nejhoršímu a museli si probojovat cestu ven, zvládli by to.

Upřela pozornost na Cullena a ten si toho všiml. Na rtech se mu objevil nepatrný, potutelný úsměv, jako by ho celá ta komedie bavila stejně jako jednu její část. Něco na tom pohledu ji naplnilo jistotou. V jeho očích nebyla ani stopa po pochybnostech.

Eira se s mnohem větším sebevědomím soustředila na město před sebou a shromážděný dav. Zpráva o jejím příjezdu do města se rychle rozšířila mezi obyvatelstvo Qwintu. Muži a ženy se tísnili po obou stranách ulice, poslouchali rozkazy vojáků a drželi se stranou od hlavní cesty, ale dychtivě se snažili zahlédnout údajnou pirátskou královnu.

Eira držela bradu vysoko a na rtech jí pohrával lehký úsměv. Sledovala je koutkem oka. Děti se choulily k sukním svých matek a tiskly se ke krkům svých otců. Námořníci zírali se směsicí hrůzy a úcty. Šlechticům a šlechticnám čišela z očí fascinace a nenávist.

Dav, pozornost... to Eirě vzdáleně připomnělo okamžik, kdy po Ferrovi smrti vyšli z domu šampionů v Risenu. Ty zvědavé pohledy. Ta neopodstatněná nenávist. Tehdy ji to velmi trápilo. Snažila se skrýt své nepohodlí hněvem a nucenou lhostejností.

Tentokrát Eira kráčela lehčím krokem. Usmívala se uvolněněji. Nepospíchala a její lhostejnost byla zcela přirozená.

Myslete si o mně, co chcete. Vítala to. *Vaše názory nic nezmění a nic neovlivní.*

Ve chvíli, kdy se objevila Lavette, všichni okamžitě přesunuli pozornost k ní. Radost a úleva, kterou cítili při pohledu na „dceru Qwintu“, se mísily se zmatkem nad jejím spojením se ženou, kterou považovali za Adelu. Když Eira zaslechla jásot a plesání, ohlédla se přes rameno. Vojákům se zjevně nepodařilo zabránit Lavette, aby se vrhla k lidem v davu, potřásla jim rukama a objímala se s nimi. Zatímco Eira u lidí vyvolávala ustarané pohledy a zamračené obličejy, Lavette za sebou zanechávala úsměvy.

Qwint je *demokracie*, připomněla si Eira. Šlo o nový koncept, který byl stále ve fázi testování a který Eira zatím nedokázala plně pochopit. Ale podle toho, jak jí to bylo vysvětleno, vůle lidí zde byla ze všeho nejdůležitější. Ty, kteří byli u moci, zvolili obyčejní lidé prostřednictvím svobodných a otevřených voleb. Ti samí lidé, které Lavette již získávala na svou stranu.

Eira věřila, že jim Lavette pomůže orientovat se v politice země, a tak začala vnímat pohledy a vůně města. Uličky vedly k tržištím na náměstích. Nad hlavami se jim otevírala okna a lidé vycházeli na balkóny, kouřili dýmky a věšeli prádlo na šňůry. Město vonělo kadidlem, ale také páchlo nepříjemnými tóny kanalizace, kterým se nedalo uniknout ani v těch nejlepších metropolích. Byla to symfonie pro smysly, uzavřená mezi vysokými budovami.

Stěny z bělostného kamene, zdůrazněné sklem všech představitelných odstínů, odrážely duhu třpytivého světla. Domy zdobily nástěnné malby i keramické dlaždice. Dokonce i okapy na střechách byly umělecká díla, vytvořená talentovanými rukama.

Eira měla pocit, že by mohla bloudit těmito ulicemi celé roky a nikdy neodhalit hloubku jejich tajemství. Qwint byl městem, jež bylo postaveno kdysi dávno, a pak bylo vybudováno znovu, na původních základech. Budovy se tyčily do výšky jako dětské kostky a skrývaly tajemství, která znala jen bohyň Yargen.

Přestože Lavette říkala, že je odvedou do kanceláře velitele přístavu, Eira měla pocit, že to místo už dávno minuli. Její tušení se potvrdilo, když s námahou vyšplhali na vrchol kopce a ocitli se na rozlehlém náměstí lemovaném sloupy. Na opačné straně stála největší z budov s kupolí na vrcholu. Eiře vzdáleně připomínala budovu senátu na Solarisu, ta v Qwintu ovšem byla několikánásobně větší.

Vstoupili bez fanfár. Uvnitř to vypadalo stejně impozantně jako venku. V nikách lemuujících chodby stály sochy. Pod nohama se jim rozprostírala

mapa vytvořená z malých mozaikových dlaždic, která jim umožňovala několika kroky překonat celé oceány a dostat se do zemí a na kontinenty, které Eira nikdy neviděla. Jedna její část se ptala, zda jednoho dne, až Ulvarth zemře a její práce skončí, bude mít odvahu vydat se k těm vzdáleným břehům.

Eira neměla moc času, aby si všechno do detailů prohlédla, protože už procházeli řadou předsíní – menších, ale stejně elegantních – až se zastavili před obrovskými dvoukřídly dřevěnými dveřmi. Tlumily vzrušenou debatu, která za nimi probíhala, ale jen krátce, protože se otevřely a náhle bylo zřetelně slyšet každé slovo.

Nejvnitřnější místnost budovy se nacházela přímo pod pozlacenou kupolí. Podél kruhových stěn byly na stupních rozmístěny židle, takže všichni měli výhled na dva půlkruhové stoly uprostřed sálu, u nichž stáli tři lidé a hovořili k ostatním.

Horní balkón, který obtáčel kupoli, byl plný diváků. *Občané se aktivně podílejí na vládě*, řekla Lavette, když Eire vysvětlovala, jak to u nich funguje. *Vláda je pod nimi – slouží jim. Bez vůle občanů nemáme žádnou moc.* Z toho místa na podlaze sálu to skutečně vypadalo, jako by občané stáli nad všemi ostatními.

Všichni přítomní na židlích pod balkónem – nejméně padesát lidí – upřeli pozornost výhradně na ně, debata na podlaze a šumění davu nahoře náhle utichly. Ticho podtrhovalo soustředění ministrů. Eira předpokládala, že jsou to ministři, protože všichni tři měli na hlavě zelený klobouk s širokým bílým pruhem na okraji, zdobený modrým peřím. Eira takové klobouky zahlédla v koloseu.

„Vzpomínám si, že jste dostali rozkaz zabít pirátskou královnu, ne ji předvést před nás,“ zvolal jeden ze tří lidí uprostřed sálu. Eira ho neznala. Ale měl na sobě zvláštní zelenou šerpu.

„Myslím, že došlo k malému nedorozumění.“ Lavette obešla vojáky a zastavila se vedle Eiry.

Žena uprostřed prakticky odstrčila muže z cesty a vrhla se k Lavette. Objala ji a málem ji rozmačkala. „Holčičko drahá,“ zašeptala se slzami v očích.

„Zdravím, tetičko,“ odpověděla Lavette vřelým objetím, ale pak se s úctou odtáhla a nedovolila, aby se ty syrové emoce protahovaly.

„Myslela jsem, že jsi zmizela stejně jako tvůj otec a ostatní,“ vyhrkla žena s rukama na Lavettině tváři, jako by nemohla uvěřit, že je Lavette skutečná.

Eira si vzpomněla na svou tetu Gwen. Na okamžik se ocitla zpátky v kasárnách – když jí Gwen radila, aby svým minulým chybám nedovolila držet ji zpátky. Raději potlačila vlastní city dřív, než ji přemohly.

„Takže otec je...“ Lavettina otázka zůstala nedokončená.

Její teta přikývla, neschopná cokoli říct.

„Já –“ Lavette si odkašlala, než ji zcela zahltily emoce. Všichni statečně bojovali o zachování klidu a zatím vyhrávali. „Tušila jsem to, ale je dobré to vědět.“

„Připlula loď s uprchlíky,“ vysvětlila žena. „Přežil to jen málokdo.“

„Poděkuju každé runě za ochranu těch, kteří to přežili,“ zašeptala Lavette.

Muž, který netrpělivě čekal uprostřed, zaklepal kladívkem a přitáhl k sobě veškerou pozornost. „Jakkoli může být toto setkání dojemné, je nezbytné, abychom se i nadále soustředili na řešení případu této ženy, která *údajně* není pirátskou královnou.“

Lavette odstoupila od tety, aby oslovila celé shromáždění. Otevřenou dlaní ukázala na Eiru. „Tato žena není nechvalně známá pirátská královna. Jmenuje se Eira Landanová a je...“

Lavettinu řeč přerušil pronikavý výkřik.

„Eiro! *Eiro!*“

Eira upřela pozornost na balkón. Srdce jí vynechalo několik úderů. Bilo jako o závod, stejně jako tehdy, když byla v Carsovii a prchala před

rytíři. Když bojovala o cestu ven. V mžiku z ní zase byla holčička – maličká bytost v široším světě. Zoufale toužící po lásce a uznání dvou lidí, nad všechny ostatní.

„To není pirátská královna!“ Ta slova přehlušila bušení kladívka i zběsilý tlukot Eirina srdce. „To je moje dcera.“

*M*atka.

Slovo, které už úplně nesedělo. Nezdálo se, že by popisovalo ženu, která na ni volala. A přesto Eira neměla žádné jiné, které by na ni pasovalo.

„Dodržujte pořádek!“ zahřměl muž přes své kladívko. „Galerie nemá právo se k tomu vyjadřovat.“

Nahoře se ozval rozruch. Eira našla zdroj hlasu. Zamžourala do světla, které pronikalo kupolí. Postavy nahoře halil stín.

To přece nemůže být...

Lavette si odkašlala a pokračovala v proslovu, který začala předtím. „Tato žena není nechvalně známá pirátka. Jmenuje se Eira Landanová. Je to vodomějka ze Solarisu a šampionka v Turnaji pěti království. Poznala jsem ji jako svou spolusoutěžící a mohu se zaručit za její totožnost. Nebýt jejího rychlého myšlení a dovedností – a dovedností a chytrosti jejích přátel –, můj kolega Varren, taktéž šampion z Qwintu, a já bychom zahynuli spolu s ostatními. Díky ní jsme se mohli vrátit k vám. Žádám tedy o okamžité odstranění jejích okovů.“

„I když to není pirátská královna, mohla by s ní být spolčená,“ prohlásil jeden ministr na tribuně, která obklopovala místnost. Někteří souhlasili. Jiní namítali, že „Adela pracuje sama“.

„Možná to není Adela, ale ta, která Ulvarthovi umožnila získat tu dřábelskou zbroj,“ zavolal další.

Zbroj? Eira o ničem takovém neslyšela. Ale nebyl čas se dál vyptávat.

„Jménem své neteře přicházím s jejím návrhem.“ Lavettina teta se vrátila doprostřed sálu ve snaze obnovit slušné chování a co nejrychleji záležitost uzavřít.

„Já ten návrh podporuji,“ přidal se druhý muž uprostřed, který dosud mlčel.

První muž, který promluvil a snažil se udržet pořádek – nejstarší z nich – Eiru dál pozorně sledoval. Neochotně řekl: „Pak se návrh předkládá k hlasování. Všichni, kteří jsou pro propuštění Eiry Landanové a volný pohyb její posádky v Qwintu, zvedněte pádla.“

Drtivá většina přítomných zvedla zelené pádlo.

„Kdo je proti?“

V moři klobouků se objevila hrstka modrých pádel.

„Kdo se zdržel hlasování?“

Pár bílých pádel.

„Ti, kteří jsou pro, vyhráli.“ Starší muž vzal malé kladívko a udeřil do vysokého trubkovitého zvonu, který visel na konci jednoho ze dvou stolů.

Jakmile se zvon rozezněl, vojáci Eíře sundali pouta. Masírovala si zápěstí. Fyzická úleva však bledla ve srovnání s pocitem, jak se jí vrací magie.

„Tímto končíme mimořádné zasedání Rady ministrů týkající se potenciální hrozby pirátské královny Adely Lagmirové,“ pokračoval starší muž autoritativním tónem. „Ať je zaznamenáno, že do našich vod nezavítala Adela, jak se původně předpokládalo, a tím se ta záležitost uzavírá.“

Všichni, kteří seděli na židlích, jež v kruzích na různých úrovních obklopovaly sál, třikrát udeřili pěstí na zábradlí před sebou. Tím jako by se

pročistil vzduch. Lidé vstali a začali si povídat. Eira si všimla, že poté, co hrozba zmizela, jí už téměř nikdo nevěnuje pozornost – kromě pár lidí, kteří hlasovali proti ní. Ti muži a ženy ji dál pozorovali s ostražitostí a pochybami v očích.

Když bylo zažehnáno bezprostřední nebezpečí, její pozornost se přesunula k balkónu. Místo, kde předtím stála žena, která tvrdila, že Eira je její dcera, bylo nyní prázdné. Celý balkón byl prázdný. Jako by byl vyklizený násilím.

„Eiro?“ zašeptala Alyss po jejím boku. Nevšimla si, že se Alyss pracovala až k ní.

„To přece nemohla...“ Eira na prázdném balkóně dosud hledala odpovědi, které tam nemohla najít. „Jak by tu mohla být? Byla v koloseu...“

„Ty tady taky jsi,“ připomněla jí Alyss.

Eiřino zadumání přerušila Lavette se svojí tetou.

„Přátelé, tohle je moje teta, významná ministryně Morova D’astre,“ řekla a ukázala na ni.

„Těší mě.“ Morova se postupně představila každému z nich. Když došla k Eiře, zastavila se, podala jí ruku, ale ani na vteřinu na ni nepřestala hledět. „Ta podoba je neuvěřitelná.“

„Moje pověst mě předchází.“ Eira se lehce usmála.

„Jen díky těm, kteří přežili a vrátili se z turnaje.“ Odmlčela se. „Zdá se, že některé z nich znáte ze Solarisu.“

„To se teprve potvrdí,“ řekla Eira opatrně. Ale kdo jiný by tvrdil, že je její matka? Kdo by o tom lhal? Co bylo pravděpodobnější? Že se ji někdo snaží vmanévrovat do nebezpečné situace, nebo že její matka je skutečně tady? Obojí se zdálo nemožné. Snažila se zůstat soustředěná, i když jí hlavou vířily tisíce nezodpovězených otázek. „Bez ohledu na to bych vás ráda ujistila, že ty pověsti o mně jsou velmi přehnané.“ Eira pustila ženinu ruku.

„To ráda slyším, jinak bych nakonec vypadala dost hloupě, že jsem vás bránila.“

„To rozhodně nechceme,“ souhlasila Eira s nevyřčeným. „Pokud jde o to, co se stalo na turnaji, je tu pár věcí, které bych ráda prodiskutovala s vaší radou.“

„Pravidelné zasedání začne až zítra – dokud jste nedorazili, byl dnes volný den. Ale zítra vaše záležitosti ráda přednesu,“ ujistila ji Morova.

Eira upustila od dalšího naléhání. Takhle to tady fungovalo. A jedna noc pravděpodobně nic zásadního nezmění.

„Kdo další se vrátil?“ vložil se do toho Varren.

„Jen malá skupina diváků a ministr Gourduun.“ Morova se při těch slovech silně zamračila. Ta rána ji stále bolela. „Přežilo také několik lidí ze Solarisu, kteří seděli na tribunách mezi lidmi z Qwintu.“

To bylo věrohodné vysvětlení. Eira však stále nebyla připravená tomu uvěřit.

„Tak málo přežilo...“ Zbytek toho, co Lavette mohla říct, se ztratil, nepochybně proto, že se ponořila do vlastního smutku. Byla to skutečně silná žena, když se takhle dokázala udržet pohromadě. Její obočí ale mělo co dělat, aby se nesvraščilo bolestí, koutky očí jí zrudly...

Její teta si toho také všimla. „Pojď, měli bychom tě odvézt domů, kde si můžeš v pohodlí odpočinout.“

„Domů?“ Lavette zamrkala a vrátila se do přítomnosti. „Domů,“ zopakovala tišeji hlasem plným touhy. Pak se obrátila k Eíře. „Teto, vezmeš prosím Eiru za uprchlíky ze Solarisu? Myslím, že by mohla chtít potvrdit totožnost některých z nich.“

„Pokud to není příliš velký problém?“ přinutila se Eira promluvit. Její hlas zůstal vyrovnaný, i když se uvnitř třásla.

„Neměl by to být problém. Můžu přikázat dvěma našim vojákům, aby vás doprovodili do domu pro uprchlíky, který jsme pro ně zřídili.“ Zatímco mluvila, Morova mávla na vojáka, který stál poblíž, rychle zopakovala pokyn a zakončila: „Pak ji doprovodíte do rezidence rodiny D’astre.“

„Rozumím.“ Voják zasalutoval.

„Můžeme jít všichni společně?“ nabídl se Cullen. Vypadal, že se o ni teď bojí víc, než když se střetli s carsovijským námořnictvem.

„Samozřejmě,“ přikývla Eira. Předpokládala, že se chce poptat na svého otce. Nevědomky zvedla ruku a jemně se dotkla jeho předloktí. Cullen měl stejně komplikovaný vztah se svou rodinou jako ona se svou. Ale to situaci nijak neulehčovalo. „Alyss, mohla by ses k nám přidat i ty?“

„Pochybuju, že se moje rodina přijela podívat na turnaj,“ promnula si zátylek. Eira se jí upřeně zahleděla do očí a Alyss jako vždy okamžitě pochopila, co nebylo vysloveno. „Ale raději se ujistím.“

„S vámi třemi se tedy uvidím u mě doma později.“ Lavette se stále snažila zachovat klid. Zdálo se nespravedlivé, že by Eira mohla mít příležitost setkat se s částí své rodiny – s lidmi, s nimiž měla přinejlepším velmi složitý vztah – a Lavette dostala jen potvrzení o smrti svého otce. Otce, kterého zjevně hluboce milovala.

Osud je ale jen málokdy spravedlivý.

Rozloučili se. Lavette odešla se svou tetou a ostatní jí byli v patách. Cullena, Eiru a Alyss doprovodili vojáci k jinému východu a zpátky na ulici.

„Bude to v pořádku,“ povzbudila ji Alyss šepem a vzala ji za ruku. Eira si neuvědomila, že má ruce sevřené v pěst tak silně, že si do dlaní téměř vyryla krvavé půlměsíce.

„Co jim řeknu?“ vydechla. I když se její srdce s tou myšlenkou stále nemohlo smířit, její rodiče zjevně byli tady.

Cullen šel o krok napřed. Eira nedokázala říct, jestli jde vpředu proto, aby se záměrně nevměšoval, nebo jestli je ztracený ve svém vlastním světě. Pravděpodobně platilo obojí.

„Začni pozdravem a uvidíš, jak to půjde dál,“ poradila jí Alyss.

„Není to tak jednoduché.“

„Nemusí to být složitější.“

Eira na ni frustrovaně pohlédla koutkem oka. Nezlobila se na Alyss, ale na to, že její přítelkyně měla pravdu. Zdálo se, že to Alyss vycítila, a na rtech se jí objevil potutelný úsměv.

„Jen...“ Když zpomalili a zastavili se před malým domkem se znakem Qwintu na dveřích, Alyss se odmlčela.

Eira si vybavila domky ve vesnici šampionů – dobře postavené, ale ne příliš vybavené. Dostatečně pohodlné. Matně se zamyslela, jestli je to stejný dům, v němž ubytovali Varrena po útěku z Carsovie. „Bud’ upřímná sama k sobě i k nim.“

„Nevím, jestli to dokážu,“ přiznala Eira.

„Jsi dost silná.“ Alyss přesně věděla, co Eira potřebuje slyšet. Když šlo o záležitosti Eiřiny rodiny, byla u každého kroku.

„Já... já vím, že jsem.“ Ta slova jí zněla jako lež, ačkoli víceméně odpovídala pravdě. Eira byla silná, protože jako žena, kterou se stala, už rodiče nepotřebovala. Ale jako holčička, kterou kdysi byla, stále toužila, aspoň jednou v životě, po jejich uznání. „Nevím ale jistě, jestli je moje upřímnost nezlomí. Jestli to bude stát za to.“

Nemusím je zničit, abych se uzdravila. Ta slova bolela. Malicherná, dětinská část jejího já si přála, aby to nebyla pravda. Ale byla. Její existence už na nich nezávisela. Když je zraní, sama sebe tím stejně neuzdraví.

„To je rozhodnutí, které můžeš udělat jen ty. Ale neobtěžuj svůj klid pro jejich pohodlí. Nejsi zodpovědná za to, jak se cítí.“

Eira Alyssina slova slyšela. A doufala, že jim uvěří dřív, než vejdou do budovy.

„Alyss má pravdu.“ Cullen konečně promluvil a přitáhl Eiřinu pozornost výhradně k sobě. Ale jen zíral před sebe a plně se soustředil na dveře. „Řekni, co potřebuješ říct. Mluv, jako bys už nikdy neměla dostat další šanci – nikdy nevíš, jestli ji budeš mít.“

Co by řekl svému otci, kdyby věděl, že už nebude mít další šanci? Choval by se po všechny ty týdny a měsíce jinak, kdyby věděl, že se mu

zhrouť celý svět? Z jeho trosek ale mohl vybudovat něco nového, zcela sám a pro sebe, po tolika letech, kdy mu jeho život diktovalo okolí.

Neměla to srdce zeptat se ho, aspoň ne v tuhle chvíli. Ani když Cullen přešlápl z nohy na nohu, aby se na ni podíval. Beze slova se natáhl a jednou rukou uchopil její tvář. Jeho dotek byl pevný a plný touhy, ale ne příliš žádostivý. Lehkost, s jakou k ní bez váhání přistupoval, ji přiměla naklonit se k němu. „Pro štěstí,“ zašeptal jí do rtů a políbil ji, jako by to bylo naposledy, co to mohl udělat.

Stejně náhle, jak polibek začal, tak i skončil, Cullen se odtáhl a přistoupil ke dveřím. Bez dalšího slova vešel do budovy. Eira pocítila bodnutí závisť nad jeho odvahou.

„Takže ty a Cullen jste pořád...“ Alyss se podívala z jednoho na druhého.

„Ano.“

„A Olivin?“

„Také ano.“ Ačkoli po tom, co se stalo Noelle, vztahy s oběma jaksi vzály. Nebyl na ně správný čas ani místo.

Alyss ji šťouchla a stiskla jí ruku. „To je něco, co bys mohla sdílet se svými rodiči.“

Eira se absurditě toho návrhu zasmála. Alyss se přidala. Snaha o odlehčení atmosféry zabrala. Ale jen na chvíli. Eira vzdychla a napětí se vrátilo.

„Dobře, pojďme.“ Vykročila vpřed. Alyss pustila její ruku a zůstala stát. Eira nestihla vyslovit otázku a odpověď už viděla vepsanou na Alyssině tváři. „Ne,“ zašeptala.

„Musíš to udělat sama.“

„Ale –“

„Až skončíš, budu tady. A pokud to bude nutné, i v tomhle městě se určitě někde prodávají koblíhy.“

„Jsi hrozná.“ Pro Eiru bylo už teď těžké mluvit.

„Já vím.“ Alyss trhnutím hlavy ukázala ke dveřím. „Teď jdi.“

Voják, který je doprovázel, zaujal pozici vedle dveří. Eira prošla kolem něho a přemýšlela, zda by ho neměla ujistit, že to bude jen chvilka. Nakonec se ale rozhodla pro opak. Kdo ví, jak dlouho to bude trvat?

Těžké dveře nekladly žádný odpor. Před ní se rozprostírala předsíň, na niž navazovala dlouhá chodba. Po jedné straně se táhly schody nahoru do podkrovní, kde byly další dveře. Eira se zastavila a přemýšlela, kam dál. Cullena nikde neviděla. Hlasité zabouchnutí vstupních dveří nakonec rozhodlo za ni.

„Ano?“ Z oblouku v zadní části se vynořila neznámá žena a utírala si ruce hadrem. Bylo zvláštní slyšet solariský přízvuk, když si tak zvykla na přízvuky Meru a Qwintu. „Jste tu s Jeho Lordstvem?“

„Ano – vlastně ne,“ rychle se opravila Eira. Cestovala s Cullenem, ale v tuhle chvíli se museli rozdělit. „Hledám Reonu a Herrona Landanovy.“ Eira ta slova vyslovila, ale nějak měla pocit, jako by pocházela od někoho jiného. *To přece není možné...*

„Reono, Herrone,“ zavolala žena do místnosti vedle oblouku. „Máte návštěvu.“

Sotva stačila dokončit větu, když kolem ní proběhla ženská postava. A když se za matkou objevil i otec, Eira na okamžik vykulila oči. Viděli se poprvé od Marcusovy smrti. Vteřinu nato se Eira ocitla zpátky na solariském hradě... sama... čekající na zprávu. Se strachem, že ji její rodina bude už navždy nenávidět.

„Eiro.“ Reona k ní přiběhla. Eira neměla šanci cokoli udělat. Matka ji objala a pevně ji k sobě přitiskla. Eiru to tak překvapilo, že si až ve chvíli, kdy matka vzdychla, uvědomila, že má tvář a rameno mokré od slz. „Mysleli jsme, že jsme ztratili i tebe.“

Ta slova ji přiměla obejmout ženu, která byla zároveň matkou i cizinkou. Přítelkyní i nepřítelkyní. Ženou, která ji vychovala, ale také ji dokázala zničit. Ale na chvíli na tom nezáleželo. Vše mohlo počkat, protože se konečně podělily o smutek, jež znaly jen ony samy.

Rodiče ji vzali do svého pokoje v patře. Byl zařízený jednoduše a stroze, což potvrzovalo skutečnost, že se jim podařilo utéct jen s tím, co měli na sobě. Eira přesto neodolala a prozkoumala pokoj svou magií, aby zachytila případné ozvěny ulpívající na předmětech. Ani jeden z jejích rodičů nebyl čaroděj, takže, jak se dalo očekávat, moc toho nenašla. Hlasy, které zaslechla, neznala a pravděpodobně patřily předchozím majitelům.

„Jak jste se dostali do Qwintu?“ zajímala se Eira, když se usadila na osamělé židli. Její rodiče si sedli naproti ní, vedle sebe na kraj postele.

„Když... se to stalo,“ začal Herron. Reona jako by se zadívala skrz přítomnost zpátky na ten osudný den a její oči se okamžitě zamlžily. „Utekli jsme s ostatními. Byl tam zmatek... tolik ohně a násilí.“

Eira se stěží ubránila nutkání podotknout, že moc dobře ví, jaký zmatek tam toho dne panoval a kolik bylo prolito krve. Evidentně se jí však za posledních pár měsíců podařilo události toho dne zpracovat mnohem lépe než jim. A tak je nechala, ať to vysvětlí po svém a svým vlastním tempem.

„Tlačil nás dav, který se snažil uniknout. Spousta lidí upadla... a po chvíli byli sotva k poznání.“

Reona se zamračila a upřela pohled na své nohy, jako by stále viděla muže a ženy, po jejichž tělech šlapala.

„Nebyla to vaše vina,“ musela ji Eira uchlácholit, protože věděla, jak snadno se do každé myšlenky vkrádá vina. Oba její rodiče se zatvářili překvapeně. „Ti lidé měli neuvěřitelnou smůlu... nebyla to vaše vina, že zemřeli. Nebyla to ničí vina. Prostě se to stalo.“ Rychle se pohybující dav byl nebezpečnější než hladová šelma. „Nemohli jste udělat nic, abyste je zachránili.“

„Je těžké smířit se s tak krutou smrtí... vždycky se dá něco udělat,“ vzlykla Reona.

Rozpor s jejím názorem přiměl Eiru kousnout se do vnitřní strany tváře. Odolala nutkání dále prosazovat svůj pohled na věc. Tím by se jen dostala do jiné svízelné situace. Musela by přiznat, kolik lidí sama zabila, což bylo něco, o čem věděli jen zlomek. Tu skutečnost ještě podtrhlo prohlášení její matky – *je těžké smířit se s tak krutou smrtí*... Třeba se smrti z rukou samotné Eiry? Tušila, že její rodiče by někoho takového, jako je ona, nikdy nepřijali. I po tom všem, co viděli, stále věřili, že svět je jednoduchý a že v něm existuje spravedlnost, dobro a zlo, poctivost. V Eiríně světě se ovšem všechny hranice slily dohromady a vytvořily velkou šedou plochu.

„V každém případě,“ Herron zřejmě vycítil napětí a pokračoval, „jsme se přidali k davu. Jedna skupina se oddělila a mluvila o lodi na řece, díky které by se dalo uniknout krveprolití. Nikomu nebránili nastoupit. Nalodili jsme se s úmyslem vystoupit v Risenu, ale...“

„Než jsme tam dorazili, všechny solariské lodě už shořely na popel,“ dokončila Reona.

„Jak se vám podařilo dostat se pryč?“ zeptala se Eira. Byla zvědavá, v jakém stavu je Risen, ale svůj zájem zahalila do soucitu s rodiči. „Byl Risen kromě útoku na solariské lodě v zásadě nedotčený?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čarodějka - Královna ledu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.